

NATAȘA ALINA
CULEA

Natașa, bărbații și psihanalistul

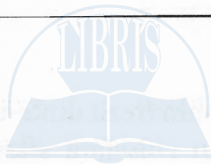

Natașa Alina Culea

**NATAȘA,
BĂRBAȚII
ȘI
PSIHANALISTUL**

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

CAPITOLUL I.

LUCA

Stau rezemată pe marginea patului și mă simt total golită de orice emoție. Dormitorul pare fără viață, lipsit de amprenta feminină. Lucrurile mele sunt pedant împachetate în trei genți mari de voiaj, iar rafturile goale semnaleză o despărțire bruscă, ca un furt sentimental. O ramă de tablou cuprinde un peisaj monoton, dar fotografia din ea lipsește.

Când s-a terminat?... În acea dimineață, am știut că nu îl mai iubesc, conștientizăm asta, dar oricât m-aș fi străduit să identific momentul în care ne-am pierdut, nu reușeam. Când chipurile noastre ca niște măști venețiene, pictate în zâmbete forțate, s-au frânt în amintiri trecute, dureros de îndepărtate?

...Când eram în croazieră, pe Mediterana cea senină în albastru, pe al cărei cer înotau pescăruși? Atunci când am descoperit că din toți cei aflați la bord, doar eu aveam rău de mare?... Poate când mi-ai spus că îți stric mereu toate vacanțele. Poate atunci...

Intuiam ultimele clipe, auzeam tic-tac-ul ceasului nostru cu pendulă... și te-am rugat să plecăm doar noi într-un loc în care ne vom recrea viitorul, ce-mi părea atât de sumbru... Te-am întrebat, deși îți știam răspunsul, așa cum ți-am știut mereu răspunsurile, dar... am sperat pentru o clipă. Mi-ai spus, puțin mirat, că te simți mai bine cu prietenii tăi, vacanțele în doi îți par plictisitoare... Nu am mai insistat, nu mai credeam nici eu în noi.

...Poate în noaptea aceea, în care m-am trezit dintr-un vis, în care noi cădeam ca într-un abis fără sfârșit și-am încercat zadarnic să te trezesc. Mă simțeam mai singură cu tine decât atunci când eram realmente singură. O relație este construită din momente, unele fericite sau așa sunt percepute de noi pe moment și acele momente pe care le considerăm dureroase. Putem trece peste certurile nesemnificative dar nu și peste acele momente, acele piscuri emoționale în care îți privești partenerul ca și cum nu l-ai mai cunoscut sau poate că nici nu l-ai cunoscut vreodată.

Azi, însă, nu mai pot pretinde că suntem îndrăgostiți, nu mă mai pot minți singură și mă întreb cu ce rămâi când certitudinea zilei de ieri te-a părăsit și știi că trebuie să mergi mai departe, când fixezi orizonturi noi și eziți să-ți îndrepti pașii către o zi pe care nu reușești să o asociezi cu nimic, nimic cunoscut.

Nu încerc să mă disculp, știu că sunt o parteneră destul de dificilă și să arunc acum mâța moartă în curtea vecinului nu îmi stă în fire. Bănuiesc că e dificil să ai o relație cu o parteneră ca mine, de multe ori nemulțumită, mereu în căutarea a ceva nedefinit. Cu toate acestea, nu mă învinovățesc de nimic, nu te învinovățesc nici pe tine, ce sens ar avea? Amândoi am ajuns la capătul a ceea ce am crezut că ne reprezintă, dar drumul nostru împreună a fost superb, amintirile noastre vor rămâne mereu cu noi, am crescut împreună și ne-am redefinit unul pe altul. Până aici.

Azi plec.

Natașa, cea care iubea un tânăr cu sprâncene arcuite a permanentă mirare, a plecat deja, în locul ei a răsărit

altcineva, o neconvențională hotărâtă să schimbe regulile jocului.

Trei bagaje mari, o geantă de mână, o fată, un băiat și șase ani cu clipe de neuitat, nerepetabile.

Luca mă ajută și încărcăm grăbiți bagajele în mașină, înainte ca totul să devină insuportabil de real. Părea emoționat acum, în ultimul moment. Eram calmă, aveam sentimentul clar că nu mai era nimic de făcut, nimic de spus.

Îmi reproșez totuși finalul, mi-aș fi dorit să procedez altfel. Dar există diplomație în finaluri?

Nu am trântit uși, nu ne-am reproșat nimic, finalul a venit firesc, ca o consecință de mult timp intuită. Finalurile dramatice se pot metamorfoza în începuturi, pe când despărțirile liniștite sunt ireversibile.

Ciudat cum amintirea sfârșitului poate conta peste ani, uneori mai mult decât relația în sine... și da, atunci vei prefera să fi avut mai multă demnitate, să nu ai ce să-ți reproșezi...

Un București prăfuit și înecat în căldură se proiecta fugăr în fața noastră, iar el conducea concentrat. Tăcerea dintre noi devenea tot mai apăsătoare și gândurile tot mai străine. Ciudat, totul părea la fel, deși, pentru noi, lumea s-a schimbat iremediabil. Ce-i pasă lumii de încă o poveste de dragoste, sfârșită în coșnița iluziilor? Cu ce era povestea noastră trecută mai specială decât celelalte? Cu nimic, doar că era a noastră...a fost a noastră.

La semafor, Luca oprește, iar eu am timp să citesc o pancartă galbenă: „Îndrăznește să trăiești!” Parcă m-aș fi trezit dintr-un somn de-o viață. Pancarta aceea mi-a salvat viața și va deveni pivotul central al tuturor acțiunilor mele viitoare... Ce prăpastie desparte „a trăi” de „a îndrăzni să trăiești”. Unii descoperă sensul vieții după ani de căutare, în opere consacrate, în filosofia vreunui Descartes, în religie, eu l-am găsit într-o pancartă galbenă și sufletul mi-a tresărit în fața descoperirii, ca și cum asta aș fi așteptat, îndemnul de care aveam nevoie acum. Zâmbesc vag, pentru prima dată după mult timp. Acum știam că totul va fi bine, nu știam cum, dar asta conta mai puțin.

Ajunși în fața blocului, ne oprim și ne uităm unul la altul. Nu știu ce să spun.

Oricum, orice am fi spus, nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile în privința noastră.

— Ești bine...?

— Da... răspund automat. Cred că e vital acum să fim ipocriți până la capăt, deci suntem... bine.

— Știi, Luca... nu e „adio”, noi suntem mai mult de atâta.

— Știi, crede-mă că nu aș fi vrut să se termine așa.

Ne evităm ochii și intru în casă. Ușa protestează, scârțâind în urma mea, făcându-l pe Luca să dispară într-un trecut clar segmentat. O canapea extensibilă tronează în mijlocul camerei. Aici mă voi trezi de acum înainte, în diminețile fără el, fără brațele și căldura degajată de corpul lui. Ce gând ciudat, chiar și

cu aceste gânduri va trebui să mă obișnuiesc, nu doar cu o realitate fără el.

Trag jaluzele groase de bambus și plâng, resemnat, cei șase ani care ar fi meritat alții, ce ar fi putut exista... poate. Aceasta a fost prima noapte singură din cele ce vor urma.

M-am acomodat cu noua mea viață, cu singurătatea spațiului meu. Mă descompun în singularitatea fiecărei zile ce trece, mereu altfel, dar tot fără el. Încerc să-mi mut punctul de echilibru din relație cu el în relația mea cu mine, până la urmă îmi place compania mea, mă încurajez. M-am obișnuit să îmi beau singură cafeaua (ciudat, pare chiar mai savuroasă în unele dimineți), să adorm cu perna în brațe și să visez cu ochii deschiși la o viață de aventuri neașteptate, care să-mi răscolească sufletul obosit de rutină.

— Știu ce vreau! Așa m-am trezit într-o dimineață senină. M-am trezit cu soarele sărutându-mi ochii și m-am hotărât să-mi marchez noua viață cu un tatuaj, un simbol al libertății și al durerii acesteia, ce vine ca un accesoriu nelipsit. Mi-am îndreptat pașii către un salon de tatuaje și mă amuza gândul deciziei spontane. Am ignorant cabinetul neprimitor și durerea ce plutea printre instrumentele metalice, pentru că, într-o oră, pe mâna mea răsărise un trandafir cu un spin pronunțat. Am plecat încântată, lăsând în urmă mirosul de cerneală pentru tatuaje, caietele lor cu schițe și colecția lor de piercing-uri.

Zilele trec rapid, serviciul ocupându-mi majoritatea timpului, iar seara mă obolesc alergând în parc. Am mare grijă să nu mă gândesc la trecutul care îmi mai

bântuia noua viață, însă, pe zi ce trecea, se estompa în depărtare. Așa se mai scurge o lună.

Într-o duminică, Luca mă vizitează. Vine ferchezuit, ca la o primă întâlnire, și-n ochi îi citesc un scop anume. Vrea să revin la el, nici nu e subtil, de altfel. Cuvintele lui sunt ezitante și nu mă conving. Nu suferă pentru că nu mai suntem împreună, doar se simte singur, conchid scrutându-i ochii... Poate noua viață îl sperie, absența femeii îl deconcertează, dar, mai mult decât atât, absența atașamentelor migălite în cadrul relației noastre. Nici el nu mai crede în noi, probabil că e felul lui de a-și liniști conștiința. Nu știu de ce, dar asta mă întristează mai mult decât despărțirea în sine. Să știi că viața decurge la fel fără tine...

Bem o cafea împreună și el îmi spune noutățile, iar pentru câteva momente eram iar în trecut. Îmi cumpără brișele preferate, pe care mi le aduce cu gesturi triumfătoare. Mă uitam la el de parca l-aș fi văzut prima oară. Trecuseră doar două săptămâni, iar el era neschimbat fizic, dar spațiul dintre noi căpătase dimensiuni astronomice, transformându-ne în străini, oarecum jenați că s-au întâlnit. Îi spun blând că nu are rost să mai încercăm, că nu ne mai iubim și că amândoi merităm un viitor mai bun alături de altcineva. Banal, desigur, dar așa era și situația noastră din acel moment, o treaptă pe care nu o puteam sări. Îl asigur că ne vom găsi amândoi iubirea. Îmi ascult propriile cuvinte, aproape convingătoare, și îmi doresc să mă cred. Mă contrazice o vreme, dar ochii lui, în care obișnuiam să citesc ca într-o carte deschisă, îmi dau dreptate. Luca s-a resemnat.